

Následujícího dne nevycházel medvěd z jeskyně. Tiše díval se ven polopřivřenýma očima, jak se sletovalo hejno vran na zůstavené kostry vlků a pozoroval část roviny omžené a jako zemí postříknuté. Snih tam počal tání. Ani živá duše nehnula se cestou okolo. Tak ležel na smrt zesláblý a již ani se nepokoušel, aby své soudruhy probudil z jejich nevídaného strašného sna. K večeru znělo vytí vlků ještě silněji, nežli včera. — „Přijdem, přijdem, ó — oj přijdem!“

„Přijďte!“ vzdychl medvěd zoufale a ulehl tělem na ztuhlá těla svých přátel. Chtěl aspoň takto chrániti toho člověka, jenž ho druhdy mučením přinutil ke spolku a nosem kruh mu provlekl — i to malé rozmazlené děcko, které před smrtí svou tak lakomé a sobecky se zachovalo. Tak je našli šefí diváci noční na poslední stanici.

OBSAH.

Strana

1. Zajíc a vrány	5
2. Vlaštoky	14
3. Slepec	31
4. Po bitvě	54
5. Na poslední stanici	69

